

زینب کبری (س) چگونه مصیبت‌ها را زیبا می‌دید

حضرت زینب (س) خدای متعال را در همه چیز و همه جا می‌دیدند، یعنی در هر اتفاقی که برای آنها رخ می‌داد، خدا را در آن اتفاق و حادثه با چشم دل مشاهده می‌کردند و فرقی هم نمی‌کرد که آن اتفاق، آسان و خوشایند باشد یا سخت و مصیبت بار!

حضرت زینب (س) خدای متعال را در همه چیز و همه جا می‌دیدند، یعنی در هر اتفاقی که برای آنها رخ می‌داد، خدا را در آن اتفاق و حادثه با چشم دل مشاهده می‌کردند و فرقی هم نمی‌کرد که آن اتفاق، آسان و خوشایند باشد یا سخت و مصیبت بار!

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، نیمه رجب وفات بانویی است که دیگر روزگار تا ابد از دیدن مثل اوایی محروم است، دختری که در خاندان عصمت متولد شد و زینت پدری شد که خود زینت خلقت است. علیای مخدراهی که با وصف «ام المصائب» شناخته شده است و تا قیامت الگویی کامل برای همه مادران و همسران شهدا محسوب می‌شود؛ بالأخص برای خانواده محترم شهدایی که جان خود را در دفاع از حریم زینبی (س) فدا کردند و به مدافعان حرم ملقب شدند.

از بُعد علمی، این بانوی بزرگوار که در کوفه مفسر قرآن بودند و بعد از ایراد خطبه در دروازه شهر کوفه امام سجاد(ع) راجع به ایشان فرمود: «أَنْتِ بِحَمْدِ اللَّهِ عَالِمَةٌ غَيْرُ مُعَلِّمَةٍ».[1]

و بگذریم از وفاداری و ایثار ایشان نسبت به سالار شهیدان (ع) که از زندگی، شوهر و فرزندان خود در این راه گذشت.

و بگذریم از صبر ایشان که در طول عمر شریفشان داغ و مصیبت پنج تن آل عبا که بهترین خلائق عالم بودند را دید و ذره ذره آب شد و لب به شِکوه نگوید.

بگذریم از نقش او در ماندگاری حادثه عظیم عاشورا و بقای دین.

و فقط اشاره‌ای کنیم به یک بُعد روحی اخلاقی عقیده بنی‌هاشم که که در بعد جریان کربلا ظهور پیدا کرد و وقتی به مجلس ابن زیاد، وارد شد و به او سلام نکرد، ملعون پرسید: این متکبره (پر نخوت) یا متنکره (ناشناس) کیست؟ امام سجاد (ع)، زینب (س) را معرفی فرمودند، ابن زیاد شروع کرد به طعنه زدن و گفت: حمد و سپاس خداوندی را که شما را رسوا کرد، و دروغ شما در گفتار تان را آشکار نمود.

در جوابش حضرت زینب (س) اینگونه فرمود: «همانا شخص فاسق رسوا می‌شود و بدکار دروغ می‌گوید، و او دیگری است نه ما».

دوباره ملعون گفت: کار خدا را نسبت به برادر و اهل بیت چگونه دیدی؟

زینب کبری (س) فرمود: «ما رأیت الا جمیلا»؛ چیزی جز زیبایی ندیدم.

سپس ادامه دادند: «اینان کسانی بودند که خداوند شهادت را برایشان انتخاب کرد، از این رو داوطلبانه بسوی آن شتافتند، به زودی خداوند بین آنان و تو را جمع کند، تا تو را به محاکمه بکشد، آنگاه بنگر در آن دادگاه و محاکمه، چه کسی پیروز و چه کسی درمانده است؟ مادرت به عزایت بنشیند ای پسر مرجانه».[2]

حال سؤال اینجاست بزرگترین مصیبت در اسلام را ایشان دیدند، اما چرا فرمودند: جز زیبایی ندیدم؟

پاسخ این است که این نگاهی بشری و مادی نیست، بلکه نگاهی الهی است. این چشم خدایین، از این حادثه، و از این خون‌های ریخته شده و مصیبت سنگین، یک حقیقت زیبا مشاهده می‌کند. این همه مصیبت در چشم زینب کبری (س) زیباست؛ چون از سوی خداست، چون برای اوست، چون در راه اوست.

وجه دیگری که می‌توان گفت این است: «امام حسین (ع) و اصحاب ایشان و نیز حضرت زینب (س) خدای متعال را در همه چیز و همه جا می‌دیدند یعنی در هر اتفاقی که برای آنها رخ می‌داد، خدا را در آن اتفاق و حادثه با چشم دل مشاهده می‌کردند و فرقی هم نمی‌کرد که آن اتفاق، آسان و خوشایند باشد یا سخت و مصیبت بار، ولی چون هدف خدا بود و در سختی‌ها هم، خدا را مشاهده می‌کردند و خود را به او نزدیک می‌دیدند، این سختی‌ها نیز برای آنها زیبا و گوارا بود و لذا زینب کبری (س)

فرمود همه آن مصیبت‌ها و حادثه‌های تلخ برای ما زیبا بود».[3]

و این می‌تواند بزرگترین درس باشد برای همه انسان‌های موحد در طول تاریخ که بدانند تمامی مصائب و بلا در منظر و محضر خداست و چون طرف حساب خدایی است که بغیر حساب عطا می‌کند، لذا اعتقاد به این نکته تحمل رنج و مصیبت را آسان می‌کند و چون برای خدا و در راه خداست، زیباست، اگر به این مطلب باور داشته باشیم کلام نورانی حضرت زینب (س) تا حدودی برایمان قابل درک است و می‌توان در مصائب به آن بزرگوار تمسک جست.

پی نوشت:

[1]. الإحتجاج علی أهل اللجاج (للطبرسی) / ج 2 / 305 / خطبه زینب بنت علی بن أبی طالب بحضرة أهل الکوفة فی ذلک الیوم تقریعا لهم و تأنیبا ص : 303.

[2]. ابن طاووس، علی بن موسی، غم نامه کربلا / ص 181 / ترجمه اللهوف علی قتلی الطفوف - تهران، چاپ: اول، 1377 ش.

[3]. عرفان نظری، یدالله یزدان پناه، درس 38، ص 82، مؤسسه امام خمینی.